

Radio Begijnenstraat is een samenwerkend audiocollectief en klinkend archief op vleugel F van de gevangenis van Antwerpen. Not live, but alive.

Beste luister-aars¹,

Sinds enkele jaren zijt u daar. In den beginne slechts een pot oren klein, mogelijks vandaag twee potjes groter. Wij zijn – ongehoord – al heel wat langer daar, euh hier. Misschien een mooi moment om u eens te schrijven, na al die tijd.

Ik weet niet wie u bent en met hoe velen u zo luistert. Dus net zoals bij onze radio-afleveringen richt ik me in deze brief tot u als onbekend, daarom niet onbemind en nooit onbestemd. Want u bent wel degelijk daar, ik kan dat zelfs tellen tegenwoordig, een eerder spijtige zaak. Begrijp me niet verkeerd, het stemt me vreugdevol dat we ergens in de ether daar contact hebben en uw gedachten bij wat u hoort zelfs mogelijks een imaginaire conversatie initiëren – die u dan wel vooral voert met uzelf, weet dat. Voor mij hoeft u niet zozeer heel erg concreet te worden, neem gerust een dagje vrij. Ik hou wel van u zoals u bent, een menselijk contact doorheen de ether van de gevangensmuur. Het is goed zo en vooral dank u daarvoor, want laat ons wel wezen, het is vooral door uw aanwezigheid – in al zijn abstractie – dat we luidop blijven spreken. We soms fluisteren, soms schreeuwen en zelfs wenken naar u ...en uw knik en uw blik ons vertelt dat we dat samen even hebben geleefd. De logica van de vorige zin gebiedt me dat op zo'n moment u leeft en ook wij leven en delen. Dat is al heel wat.

*Prison has neither exterior, nor gap, it cannot be interrupted*². Radio Begijnenstraat is een structureel en collaboratief creatief proces op vleugel F - vleugel Fou, zoals ze zeggen. De mensen zeggen zoveel, maar wat is waar en wat is zot? Ik moet u eerlijk bekennen dat ik na 8 jaren gevangenis niet meer goed weet wie de zotten zijn. Een voor ons irrelevant geworden vraag trekt als zomaar vanzelf onze verbeelding open. Waar de neurose zich schaamtelijk verhuult in verboden waanzin, moedigt de psychose haar angstig aan de twijfel toch soms overboord te gooien, stellig voor het verrassende vreemde te opteren en evoceert de perversie overmoedig de scène. Oké, misschien in al zijn intensiteit en extremiteit nogal hardnekkig in verschijning en herhaling. Niets is menselijker, geen gedicht als een mens³. Het verhaal dat we vertellen, de radio die we maken is wat het is. Een puzzel creaties van mensen die niet elke dag past, gelegd in de gevangenis, elke dag opnieuw. We geloven in de mogelijkheid van kunst om een bijdrage te leveren aan een humaner detentie- en interneringsbeleid, waarin expressie en sociale relaties centraal staan. We onderzoeken de mogelijkheden van het medium audio/ radio op de grens van journalistiek, theater en klank-kunst.

Ik hoop gewoon dat het een beetje wringt en u zich afvraagt waarom eigenlijk. Ononder- & gebroken zijn we daar gewoon elke dag, letterlijk tot elkaar veroordeeld

---

¹ Aanspreektitel uit Radio Begijnenstraat, 2016

² M. Foucault, *The Birth of Prison*, p 236

³ Radio Begijnenstraat: Identiteit, geen gedicht als een mens, november-december 2016

op een plaats waar onmacht, vervreemding en censuur wachten. Eigenlijk klopt dat niet, de meesten van ons zijn immers niet eens veroordeeld, maar geïnterneerd⁴ &/of beklaagd. Het is godgeklaagd. Detentieschade, kent u dat? Dat is het schadelijk effect van de opsluiting en isolatie in de klassieke gevangeniscontext op mensen. Daarbij verhoogt detentie in gevangenissen delinquentie en recidivisme⁵. Het is me wat. Onderschat nooit het effect van een milieu op mensen.

I cannot claim independence, schreef Pablo Neruda in Parthenogenesis uit Extravagaria. Verward over de intense aanwezigheid van anderen verliest zijn persona zichzelf, om als zichzelf onherkenbaar geworden steeds hetzelfde te doen. Het stelt me gerust dat, gelijk hoe u ons hoort en bestemt, beste luisteraars, we toch *in strictu essensu* hetzelfde zullen blijven doen. Uw onbestemde aanwezigheid draagt ons verlangen om iets gemaakt te krijgen, zonder dat ze censurerend werkt. We weten eigenlijk nooit of u daar zelfs wel bent. Ik vermoed dat de context van de gevangenis de radiomakers drijft om toch ook nog iets gezegd te krijgen over zichzelf, een ander, de wereld binnen de muren en de afgesloten wereld buiten. Misschien als een toevluchtsoord, om zich ervan te vergewissen dat dat laatste ondertussen, na al die jaren, nog bestaat. Want gehoord – of tenminste uitgezonden – zendt men zijn morse uit. U hoort van ons wat we u voorschotelen, elke twee maanden wat anders. *Fragments are freedom*. En wat dat met u doet, beste luisteraars, dat staat u volledig vrij, desnoods schijnt u het uit. Ons radiomiddel heiligt namelijk weinig doel, we zijn gewoon verslaafd aan een positief project en getuigen daarbij gelukkig nog van enige overlev(er)ingsdrang. Zo droppen we ritmisch onze auditieve hallucinatoire tonen, *bliep bliep blop*.

Elke aflevering tikt twee maanden gevangenis-tijd. Gestructureerde chaos. Vorm & ritme, 'l'automouvement de l'espace'⁶. Het is uw onbestemdheid die, zelfs in een gevangenis, bevrijdend werkt. Via slechts wat microfoons misbruiken we wat ruimte in de ether om niet enkel tegen de stemmen in onze hoofden te spreken. En we hoeven nooit verward te zijn over wat u daar zoal van denkt. We gebruiken onszelf en elkaar, altijd daar, om lijf en leven vorm te geven. Om onszelf op de minst pijnlijke manier te dwingen toch nog de tijd te blijven tellen. Om wat overblijft aan rest van ons te mogen blijven (h)erkennen.

Als er iets is wat u voor ons kan doen, als u dat wenst tenminste beste luisteraars, leg dan af en toe uw stethoscoop eens tegen uw geluidsboxen en vraag u af of u ons nog hoort. *Bliep bliep blop...*

... want altijd geringd door verzonken afwezigheid verstilt het lijf en schreeuwt onze stem stil. Om in de echo van enkel lucht te speuren naar leven - was dat toch mijn kloppend hart? Het is de vlieger die van niets moet weten en doet alsof het zo zou zijn, ongeacht. Het is enkel ik die hem bedank voor dat teken van het laatste leven. Alvorens daar – heb je het gezien? – onze ogen breken en men enkel nog wacht.

---

⁴ Internering is een veiligheidsmaatregel voor daders met een geestesstoornis, die ertoe strekt de maatschappij te beschermen en de geïnterneerde persoon te verzorgen met het oog op reïntegratie in de maatschappij.

⁵ M. Foucault, *The Birth of Prison*, p. 265

⁶ Hans Von Bülow in *Création et Schizofrénies*, Jean Oury, 1989 éditions Galilée, Paris.

Tot hoors, beste luister-aars,

Tot later en tot snel,

audio archief:

<http://www.hell-er.net/archief/>